

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818201548
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818201548.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobkyne N. C., narodenej X.XX.XXXX, trvalý pobyt C. XXX, W., proti žalovanému Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO 31 340 890, právne zastúpenému Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO 47 232 471, o zaplatenie 2 387,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 8Csp/31/2018-38 zo dňa 8. novembra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa proti žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobkyni nárok voči žalobkyni na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V rozsahu náležitostí odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP uviedol súd prvej inštancie v odsekoch 1. - 2. odôvodnenia rozsudku čoho sa žalobca podanou žalobou proti žalovanému domáhal, aké skutočnosti tvrdil, v odseku 3. odôvodnenia rozsudku uviedol ako sa vo veci vyjadril žalovaný, aké skutočnosti žalovaný tvrdil. V odseku 4. odôvodnenia rozsudku uviedol súd prvej inštancie rozsah vykonaného dokazovania a odseku 5. odôvodnenia rozsudku uviedol súd prvej inštancie skutkové zistenia ako dôkazy zistené z dôkazných prostriedkov vykonaných v priebehu dokazovania. Konštatoval, že žalobkyňa dňa 5.4.2012 uzavrela so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX na sumu 6 500 eur, na základe ktorej obdržala na účet sumu 6 370 eur. Predmetná zmluva obsahuje okrem iných zmluvných podmienok rozhodcovskú doložku a dohodu o zrážkach zo mzdy. Z prehľadu o úhradách žalobkyne súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 7 757,69 eur.

3. Za použitia § 497 Obchodného zákonníka, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1 - 5, § 53a, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. d/, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s prihladnutím na námietku premlčania, ktorú v konaní vzniesol žalovaný, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Podľa názoru súdu prvej inštancie z predloženej zmluvy nesporne vyplýva, že žalobkyňa má v posudzovanom právnom vzťahu pozíciu spotrebiteľa, zmluvu neuzatvárala v rámci svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, zmluva bola pripravená vopred na formulári, vrátane znenia všeobecných obchodných podmienok, bez možnosti žalobkyne meniť obsah a text zmluvy. Na posudzovaný vzťah medzi zmluvnými stranami je potrebné bez ohľadu na jeho právnú

formu aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré obsahujú všeobecnú úpravu spotrebiteľských zmlúv.

4. Súd prvej inštancie posudzoval sporné otázky, že úver je bez poplatkov a bezúročný, nakoľko zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, dojednanie o rozhodcovskej doložke, dohodu o zrážkach, neprijateľné poplatky a nerozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky a či vzhľadom na splatenie celého úveru a doručenie predmetnej žaloby na súd prvej inštancie dňa 3.4.2018 je alebo nie je predmetný nárok žalobkyne premlčaný.

Zo zhodných tvrdení žalobkyne a žalovaného mal súd prvej inštancie za nesporné, že žalobkyňa uhradila predmetný dlh dňom 28.10.2013. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa nepreukázala tvrdenia o skutočnosti, že sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedela v januári 2018 na základe vyjadrenia MS SR, ktoré označila a predložila ako dôkaz. Súd prvej inštancie preskúmaním predmetného listinného dôkazu zistil, že daný dôkaz nie je žiadnym spôsobom špecifikovaný, v záhlaví sa uvádza iba označenie Ministerstva spravodlivosti SR, pričom z neho nie je možné identifikovať, z ktorého dátumu je predmetné vyjadrenie vyhotovené, či sa týka žalobkyne a takisto skutočnosti v ňom uvedené neidentifikujú žiadnu konkrétnu zmluvu a z obsahu nie je možné špecifikovať, že sa jedná o úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX, ktorá je predmetom tohto konania. Žalovaný predložil listinu ako dôkaz spochybnil. Výzvou zo dňa 25.4.2018 vyzval súd prvej inštancie žalobkyňu na označenie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení, na ktoré sa odvoláva. Žalobkyňa aj napriek výzve svoje tvrdenia nepodložila relevantnými dôkazmi, ktoré by potvrdzovali skutočnosti ňou uvádzané a vyvrátili tvrdenia žalovaného. Predmetný listinný dôkaz nepreukazuje tvrdenia žalobkyne o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Žalobkyňa žiadnym iným spôsobom nepreukázala skutočnosť, že o bezdôvodnom obohatení sa mala dozvedieť v roku 2018. Súd prvej inštancie taktiež konštatoval, že v rovine tvrdení a bez dôkazov zostalo tvrdenie žalobkyne, že sa danú skutočnosť dozvedela v roku 2018 z internetu. Súd prvej inštancie mal za to, že dňom poslednej úhrady, ktorou došlo k splateniu celého dlhu zo strany žalobkyne začala plynúť objektívna premlčacia lehota na uplatnenia nároku na súde v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka. Nakoľko žalovaný tvrdenia žalobkyne poprel v celom rozsahu a žalobkyňa na pojednávaní dňa 28.10.2013 potvrdila, že k splateniu úveru došlo dňom 28.10.2013, súd prvej inštancie posúdil, že objektívna lehota na uplatnenie nároku žalobkyne uplynula dňa 28.10.2016. Poukázal na skutočnosť, že aj keby vychádzal pri úhrade celkového dlhu z „tabuľky úhrad žalobkyne“ pripojenej žalobkyňou k žalobe, z ktorej vyplýva, že poslednú úhradu vykonala dňa 20.10.2013 vo výške

6 031,55 eur a celkovo tým uhradila sumu 7 757,69 eur, čím došlo k úplnému splateniu predmetného dlhu, predmetná skutočnosť taktiež spôsobuje premlčanie nároku v celom rozsahu. Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 3.4.2018. Súd prvej inštancie mal za to, že uplatnený nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný. Žalobkyňa v konaní nepreukázala úmysel žalobcu v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne. V danom prípade nie je možné aplikovať 10 ročnú premlčaciu lehotu na uplatnenie nároku.

5. Aj napriek skutočnosti, že predmetný dlh je premlčaný, súd prvej inštancie konštatoval, že absencia rozlíšenia jednotlivých splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 146/2017, podľa ktorého je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne, kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. Nie je tak potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods.1 CSP a úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu jeho úspechu v konaní 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolania žalobkyňa. V súvislosti s uzavretou zmluvou o úvere zo dňa 5.4.2012 namietala, že v čase podpisovania zmluvných ustanovení žalobkyňa ako priemerný spotrebiteľ nepoznala, čo sú to neprijateľné podmienky a nevedela, že také niečo môže v zmluvách existovať. Zmluvu podpísala preto, že banke verila a táto banka bola povinná poskytnúť spotrebiteľovi odborné poradenstvo. Neprijateľné podmienky v zmluve boli žalobkyni zatajené. Zmluva o úvere je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. a s Občianskym zákonníkom, o čom svedčí aj posúdenie zmluvy Ministerstvom spravodlivosti zo dňa 26.1.2018. Týmto posúdením zmluvy sa súd prvej inštancie zaoberal, čo vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia. Žalobkyňa poukázala na to, že v záhlaví listu Ministerstva spravodlivosti je uvedený dátum, kedy obdržalo žiadosť žalobkyne o posúdenie zmluvy a dátum vystavenia posúdenia zmluvy, pričom v úvode tohto posúdenia sa nachádza konkrétne číslo zmluvy XXXXXXXXXX zo dňa 5.4.2012 uzavretá s Poštovou bankou, a.s. Z tohto dôvodu žalobkyňa k odvolaniu opätovne priložila posúdenie zmlúv Ministerstvom spravodlivosti SR aj s vyznačenými údajmi. Tiež poukázala na to, že v tomto posúdení je preklep a miesto N. C. je napísané Z. C., ostatné údaje však súhlasia. Po citovaní ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka žalobkyňa zdôraznila, že v januári 2018 sa z internetu dozvedela o bezdôvodnom obohacovaní. Predmetnú zmluvu poslala na posúdenie Ministerstvu spravodlivosti SR a žalovanému poslala dňa 15.2.2018 mimosúdnu dohodu. Poukázala na skutočnosť, že žalovaný má dlhodobu v predmete činnosti aj poskytovanie úverov a bolo jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy týkajúce sa poskytovania úverov. Žalovaný konal vedome, musel mať vedomosť o tom, aké náležitosti má mať zmluva o úvere, a aj napriek tomu neuvádzal do zmlúv zákonom požadované náležitosti, úmyselne zavádzal spotrebiteľov za účelom získania finančných prostriedkov, na ktoré by nemal nárok ak by dodržal zákon. Uvedené je dôkaz, že ide o bezdôvodné obohatenie, ktoré ešte neuplynulo. Žalobkyňa namietala, že v zmluve č. XXXXXXXXXX sú neprijateľné podmienky : rozhodcovská doložka, dohoda o zrážkach zo mzdy, poplatky, vyhlásenie spotrebiteľa, že sa oboznámil s OPP BSÚ a všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré žalobkyňa odôvodnila s tým, že tieto neprijateľné podmienky zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a preto ako celok nemôže obstať ani zmluva. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd aplikoval § 41 Občianskeho zákonníka v jeho eurokonformnom výklade s čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a v súlade s cieľom a zmyslom čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 Charty základných práv Európskej únie. Zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 1 000 eur uplatňuje žalobkyňa podľa § 3 ods. 5 zákona č. 270/2007 Z.z. Pri jednaní a uzatváraní úverovej zmluvy žalovaný použil nekalé obchodné praktiky a konal v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods. 2 písm. c/ a § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobkyňa poctivo splácala a pri predčasnom vyplatení si žalovaný klamlivým spôsobom za čas 18 mesiacov zarátal úroky ako pri splácaní 52 mesiacov. Pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú tak, aby žalovaného dostatočne odradilo od nekalého konania, a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa žalobkyňa pustila do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím konaním priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že voči ostatným spotrebiteľom sa žalovaný takéhoto konania nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Žalobkyňa má v zmysle § 137 písm. c/ naliehavý právny záujem na určení a jej odvolanie je vhodným, účinným a správnym prostriedkom na ochranu jej práv a odstránenie spornosti práva. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože v konaní bolo preukázané, že zmluva je neplatná, úver je bezúročný a bez poplatkov a nárok na vydanie bezdôvodného obohacovania nie je premičaný. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. K odvolaniu žalobkyňa priložila posúdenie zmluvy Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 26.1.2018 a doklad o doručení zo dňa 30.1.2018.

8. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 27.11.2018 k odvolaniu žalobkyne zdôraznil, že súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu uplynutia subjektívnej premičacej doby. Žalobkyňa bola v konaní vyzvaná na preukázanie skutočností, kedy sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení a napriek tejto výzve nepredložila žiaden relevantný dôkaz, resp. neosvedčila svoje tvrdenia. Žalobkyňa mohla v konaní pred

súdom prvej inštancie preukázať skutočnosti, ktoré tvrdí v odvolaní, v odvolacom konaní nie sú prípustné novoty a je potrebné vychádzať

zo skutkového stavu zisteného ku dňu vyhlásenia prvoinštančného rozsudku. Súd prvej inštancie rozhodol správne, nakoľko subjektívna premlčacia doba uplynula dňa 28.10.2014. Tvrdenie žalobkyne, že nemala vedomosť o premlčaní nie je preukázané, je účelové a zjavne nepravdivé. Posudzovanie plynutia subjektívneho premlčania žalovaný opiera o rozhodovaciu prax súdov : Krajského súdu v Prešove v konaní sp.zn. 21Co/193/2014, Krajského súdu v Nitre v konaní sp.zn. 25Co/1019/2015, sp.zn. 7Co/90/2013, Krajského súdu v Košiciach v konaní sp.zn. 2Co/109/2018 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp.zn. 3Cdo/169/2017, sp.zn. 1Cdo/67/2011, Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní sp.zn. 17Co/163/2016, Krajského súdu v Trenčíne v konaní sp.zn. 17Co/40/2018, Krajského súdu v Žilina v konaní sp.zn. 5Co/98/2018, Krajského súdu v Trnave v konaní sp.zn. 11Co/175/2017. K uplynutiu objektívnej premlčacej doby žalovaný uviedol, že márne uplynutie objektívnej alebo subjektívnej lehoty má vplyv na tú druhú lehotu. Pokiaľ by aj súd mal za to, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť neskôr, v danom čase už uplynula objektívna premlčacia doba dňa 28.10.2016. Žaloba došla súdu až v r. 2018 po márnom uplynutí objektívnej premlčacej doby. Pokiaľ by žalobkyňa chcela tvrdiť potrebu aplikácie 10-ročnej premlčacej objektívnej doby musela by preukázať úmysel žalovaného obohatiť sa danou konkrétnou zmluvou o úvere. Túto skutočnosť žalobkyňa nepreukázala. Posudzovanie plynutia objektívnej premlčacej doby žalovaný oprel o rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní sp.zn. 11Co/85/2018, Krajského súdu v Košiciach v konaní sp.zn. 2Co/109/2018. Žalovaný poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaný v konaní sp.zn. PL ÚS 11/2016, ktorý skonštatoval nadmernú opateru spotrebiteľov niektorými súdmi v Slovenskej republike, podľa ktorého termín ochrana spotrebiteľa sa vo svojom štandardnom význame v zásade vzťahuje na nekalé podmienky. V zmysle uvedeného s dôkazom na princíp právnej istoty a neprípustnosť novôt v odvolacom konaní žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

9. Vyjadrenie žalovaného zo dňa 27.11.2018 k odvolaniu žalobkyne bolo žalobkyňi doručené dňa 3.12.2018 spolu s výzvou súdu prvej inštancie na vyjadrenie v lehote 10 dní. Ďalšie vyjadrenie žalobkyňa nepodala.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, i keď čiastočne aj z iných dôvodov. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

12. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Odvolací súd sa postupom podľa § 387 ods. 3 prvá veta a druhá veta CSP vysporiadal s podstatnými vyjadreniami žalobkyne, s ktorými sa nevysporiadal súd prvej inštancie a ktorými žalobkyňa namietala neplatnosť zmluvných podmienok obsahujúcich rozhodcovskú doložku a dohodu o zrážkach zo mzdy, poplatky a o prenesení dôkazného bremena z dodávateľa na spotrebiteľa s súvislosťou s tvrdením, že žalobkyňa v zmluve vyhlásila, že sa oboznámila s OPP BSÚ, všeobecnými obchodnými podmienkami a so znením sadzobníka, keď z postupu súdu prvej inštancie a z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie zmluvou o úvere ako listinou.

14. V konaní nebolo sporné, že dňa 5.4.2012 žalobkyňa a žalovaný uzatvorili zmluvu o úvere „Pôžička na bývanie“ č. XXXXXXXXXXXX (č.l. 11-12 spisu) v písomnej forme, predmet ktorej zmluvné strany vymedzili v bode 4.1 zmluvy o úvere : výška úveru 6 500 eur, výška mesačnej splátky 145 eur, poplatok za správu a vedenie úverového účtu 1,66 eur, výška úrokovej sadzby 11,9 % p.a. (ročne), výška splátky a poplatku za správu úverového účtu 146,66 eur, RPMN banky 14,12 %, priemerná RPMN na trhu 21,06 %, celková výška nákladov 2 406,72 eur, poistenie schopnosti splácať úver nepoistený úver, dátum prvej splátky 15.5.2012, dátum konečnej splatnosti úveru 15.4.2017, dátum každej ďalšej splátky k 15. dňu v mesiaci, počet mesačných splátok 60, číslo úverového účtu XXXXXX XXXXXXXXXXXX/XXXX, číslo novozriadeného osobného účtu a číslo účtu čerpania XXXXXXXXXXXX/XXXX. Celková čiastka úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

15. V preskúmvanej veci zmluva o úvere zo dňa 5.4.2012 obsahuje bod 4.10 v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy o úvere vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou v článku 10. II časti všeobecných obchodných podmienok. Zmluvné strany zároveň vyhlasujú, že sa oboznámili s obsahom rozhodcovskej doložky a s dôsledkami jej uzavretia. Zmluvné strany berú na vedomie, že rozhodnutie rozhodcovského súdu je konečné a záväzná a jeho zrušenia žalobou na súde sa môžu domáhať len z dôvodov vymedzených v zákone č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.“

16. V preskúmvanej veci zmluva o úvere zo dňa 5.4.2012 obsahuje bod 4.8 v znení: „Dlžník, ako aj každý spoludlžník a vlastník nehnuteľnosti, a to každý z nich osobitne, podpisom tejto zmluvy o úvere uzatvára dohodu o zrážkach zo mzdy podľa § 551 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení, ktorá je zabezpečením pohľadávky banky vzniknutej zo zmluvy o úvere. Banka ako veriteľ je oprávnená sa domôcť uspokojenia celej svojej pohľadávky voči dlžníkovi, spoludlžníkovi a vlastníkovi nehnuteľnosti zo zmluvy o úvere pravidelnými mesačnými zrážkami zo mzdy alebo iného príjmu vo výške splátky, najviac však vo výške prípustnej podľa príslušných právnych predpisov, a to až do úplného zaplatenia pohľadávky banky.“

17. V preskúmvanej veci zmluva o úvere zo dňa 5.4.2012 obsahuje bod 4.1 okrem iných v znení: „ Výška mesačnej splátky 145 eur, poplatok za správu a vedenie úverového účtu 1,66 eur, výška splátky a poplatku za správu úverového účtu 146,66 eur.

18. V preskúmvanej veci zmluva o úvere zo dňa 5.4.2012 obsahuje bod 4.6 okrem iných v znení: „ ... Dlžník sa pred uzatvorením zmluvy o úvere oboznámil s podmienkami úveru uvedenými vo formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere Pôžička na bývanie (Formulár), ktorý je k dispozícii na obchodnom mieste banky....“

19. Zmluvné dojednania týkajúce sa rozhodcovskej doložky a dohody o zrážkach zo mzdy vyhodnotil odvolací súd z hľadiska aplikácie 53 ods. 1, 3, § 53 ods. 4 písm. r/ a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka ako neprijateľné a neplatné zmluvné podmienky. Tvrdenia žalobkyne o neprijateľnosti predmetných zmluvných podmienok žalovaný nepoprel. O neprijateľnú rozhodcovskú doložku/zmluvu ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto zmluvy začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Spotrebiteľ má byť chránený nielen pred tým, že riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu „vnúti“ štandardná zmluvná klauzula, ale aj pred tým, aby mu takéto riešenie vnútil dodávateľ svojím konaním. Okrem toho rozhodcovská zmluva nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne/dlžníka ako spotrebiteľa, keď spotrebiteľ nemal možnosť

obsah rozhodcovskej doložky ovplyvniť, nakoľko táto bola súčasťou formulárov predkladaných na podpis žalobkyni spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, do obsahu ktorých žalobkyňa nemohla zasiahnuť a mohla zmluvu buď prijať alebo odmietnuť len ako celok, t. j. vrátane predmetnej rozhodcovskej doložky. Vo vzťahu k neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy odvolací súd uvádza, že je nepochybné, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy bola medzi zmluvnými stranami uzatvorená na zabezpečenie pohľadávky žalobkyne vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ide o formulár, ktorého znenie bolo vopred pripravené zo strany žalovaného bez individuálneho dojednaní. Predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje žalovanému mimosúdne siahnuť na majetok dlžníka - žalobkyne bez toho, aby žalovaným požadovaná pohľadávka voči žalobkyni prešla súdnym prieskumom jej oprávnenosti a žalobkyňa je tak vystavená neprimeranému konaniu zo strany dodávateľa, čím reálne dochádza k narušeniu sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech práv žalobkyne ako spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka s odkazom na časť II. čl. 10 všeobecných obchodných podmienok a dohoda o zrážkach zo mzdy sú súčasťou textu zmluvy o úvere v spojení so všeobecnými obchodnými podmienkami a k ich uzatvoreniu došlo v rovnaký deň ako zmluva o úvere. Odvolací súd i pri závere, že tieto zmluvné podmienky sú neprijateľné, a teda neplatné, sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že tieto neprijateľné podmienky spôsobujú neplatnosť zmluvy o úvere ako celok. Neplatnosť dojednaní o rozhodcovskej doložke a o dohode o zrážkach zo mzdy nezasahuje do predmetu zmluvy o úvere ako takej a bez týchto dojednaní je zmluva o úvere právne udržateľná pri splnení základných náležitostí zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka.

20. Poplatok za správu a vedenie úverového účtu vymedzuje § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere ako súčasť celkových nákladov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Dohoda o správe a vedení úverového účtu je priamo súčasťou zmluvy o úvere a ako celkový náklad tvorí dohodnutú výšku splátky úveru, ktorá bola žalobkyni a žalovanému známa pri uzatvorení zmluvy o úvere. Dojednanie o tomto poplatku, ktorého úhrada bola dohodnutá v zmluve o úvere, nespĺňa za daných skutkových zistení predpoklady pre možnosť vyhodnotiť tento poplatok ako neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4, 5 Občianskeho zákonníka.

21. Odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 3 druhá veta CSP posudzoval a hodnotil v odvolacom konaní pre spor podstatné tvrdenie žalobkyne, spočívajúce v tvrdení, že ňou uplatnený peňažný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný. Vznesenie námietky premlčania žalovaným predstavuje uplatnenie hmotnoprávnej námietky podľa § 152 CSP. Námietka premlčania je hmotnoprávnou námietkou strany sporu, ktorá predstavuje právny úkon spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

22. Súd prvej inštancie správne posúdil postavenie žalobkyne v uzavretej zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 5.4.2012 so žalovaným ako spotrebiteľom a typovo zmluvu o úvere posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, na posúdenie ktorej aplikoval ním citované príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere. Pre vznik práva žalobkyne na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa súd prvej inštancie správne vyjadril k podstatnému tvrdeniu žalobkyne, ktorým žalobkyňa namietala, že poskytnutý úver neobsahoval výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho bol poskytnutý úver bez úroku a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z.

23. Úprava spotrebiteľskej zmluvy je právnym základom ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení tohto zákona musí byť v súlade s jeho zmyslom a účelom. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi vzhľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, na profesionálnu skúsenosť predávajúceho, znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať

zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha právne vyrovnať faktickú nerovnosť formou obmedzenia autonómie vôle a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, spotrebiteľa. Náležitosti upravené v § 11 ods. 1 citovaného zákona zákonodarca preferoval v prospech ochrany spotrebiteľa až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

24. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

25. Európsky súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozsudku).

26. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať v zmysle písm. k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

27. V zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1.

28. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „ je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

29. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

30. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi

jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

31. Súdny dvor EÚ v rozsudku C-212/04 v ods. 110 a 111 uviedol: „...povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva... Zásada konformného výkladu však predsa len vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatňiac výkladové metódy ním uznané s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou...“ Súd členského štátu je teda povinný eurokonformnému výkladu pokiaľ je to len možné.

32. Túto skutočnosť zohľadnil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 22.2.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 v obdobnej veci, keď eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny splátok. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. Obdobný právny názor vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojich ďalších rozhodnutiach sp.zn. 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018 a sp.zn. 4Cdo/211/2017 z 23.4.2018.

33. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku C 42/15, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie, Najvyšší súd Slovenskej republiky uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

34. Zákomom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa

uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v citovanom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

35. S poukazom na vyššie uvedené je záver súdu prvej inštancie, že predmetný úver sa nepovažuje v dôsledku absencie členenia splátok na istinu, úroky a poplatky za bezúročný a bez poplatkov, opodstatnený a dôvodný.

36. V danej veci je podstatný záver súdu prvej inštancie, že nárok žalobkyne na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia uplatneného žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 3.4.2018, je premlčaný. Tento záver odôvodňuje uplynutie 3-ročnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože v konaní neboli preukázané žiadne konkrétne skutkové okolnosti na strane žalovaného o jeho úmyselnom obohatení sa na úkor žalobkyne, ktoré by odôvodňovali aplikáciu 10-ročnej premlčacej doby. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalobkyňa ako dlžník v záväzkovom vzťahu so žalovaným poskytla dohodnuté plnenie veriteľovi v dohodnutom čase a veriteľ toto plnenie prijal. Záväzkový vzťah zanikol splnením dlhu žalovaným podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobkyňa záväzky zo zmluvy o úvere splnila a tieto v čase rozhodovania o nich súdom prvej inštancie už neexistovali, mohol súd prvej inštancie neprijateľnosť podmienok v spotrebiteľskej zmluve skúmať len ako prejudiciálnu otázku, ak jej vyriešenie bolo potrebné pre žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Znamená to, že pokiaľ mal súd prvej inštancie rozhodnúť o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, musel si prejudiciálne vyriešiť základnú otázku, či nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného je alebo nie je v dôsledku vznesenej námietky premlčania vymáhateľný.

37. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie až do vyhlásenia rozsudku žiadnym relevantným dôkazom nepreukázala, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaným dozvedela v januári 2018, keď vedela, že celý úver s nákladmi a poplatkami splatila už v októbri 2013 (§ 296 CSP). V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne vyzval žalobkyňu výzvou zo dňa 25.4.2018 na pripojenie listín, na ktoré sa žalobkyňa v žalobe odvoláva. Žalobkyňa pripojila k žalobe časť vyjadrenia Ministerstva spravodlivosti, z ktorého, do vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie dňa 8.11.2018, nebolo vôbec zrejmé, že ide o vyjadrenie adresované žalobkyňi, dátum jeho vyhotovenia a ani to, že sa týka zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 5.4.2012. V tomto smere považoval odvolací súd skutkové zistenia a hodnotenia vykonané súdom prvej inštancie za správne. Aj keď Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, o bezdôvodné obohatenie ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie však nestačia všeobecné tvrdenia, ale je nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere preukázať, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje.

38. Objektívna premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je tri roky a v prípade zavinenia vo forme úmyselného obohatenia desať rokov. V oboch prípadoch sa začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby určí odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo, pričom sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor iného bol daný v čase obohatenia. Pod obohatením v zmysle, že sa niekto obohatil na úkor iného, oprávnenej osoby, treba rozumieť neoprávnené nadobudnutie majetkového práva. Právo žalobkyne na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, pokiaľ by bolo vzniklo, sa podľa názoru odvolacieho súdu premlčalo v trojročnej objektívnej premlčacej dobe, preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné žalobkyňi priznať z dôvodu oprávnene vznesenej námietky premlčania žalovaným priznať. Ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka upravuje pre vydanie bezdôvodného obohatenia nielen subjektívnu lehotu, ktorá je dvojročná, ale aj objektívnu trojročnú, resp. desaťročnú lehotu. Ich začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej lehoty je stanovený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe čo do svojho plynutia, jeho začiatku, ale aj konca nezávislé. Ak skončí plynutie ktorejkoľvek z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na plynutie druhej premlčacej doby. Premlčanie ako právny inštitút je následok kvalifikovaného uplynutia času, ktoré spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti práva. Plynutie objektívnej 3-ročnej premlčacej doby na vrátenie sumy začína dňom zaplatenia predmetnej sumy žalovanému, k čomu dochádzalo priebežne od uzavretia

zmluvy, aj keď v rôznych sumách splátok a poslednú sumu vo výške 6 031,55 eur zaplatila žalobkyňa žalovanému dňa 20.10.2013. Týmto dňom preto začala v danom prípade plynúť nielen 2-ročná subjektívna premlčacia doba, ale aj 3-ročná objektívna premlčacia doba na vrátenie tej sumy, ktorá mala byť podľa žalobcu u žalovaného bezdôvodným obohatením.

39. Z dôvodov uvedených v odsekoch 14. - 40. tohto odôvodnenia považoval odvolací súd za nedôvodný aj nárok žalobkyne na primerané zadostučinenie vo výške 1 000 eur.

40. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne považoval odvolací súd pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadať. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých uvádzaných detailov sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu otázku, či pripomienku prezentovanú stranami sporu. Je však nevyhnutné reagovať na podstatné a relevantné argumenty (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

41. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení a po doplnení právneho posúdenia skutkových zistení, ktoré vyplynuli zo skutkového stavu preukázané v konaní pred súdom prvej inštancie, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem o premlčaní nároku uplatneného žalobou.

42. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. V konaní bol plne úspešný žalovaný a ako úspešnej strane sporu mu patrí nárok na náhradu trov konania.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).